

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Obluiscenda à virò religioso præterita, & sectanda futura, desideria in
conuersionis initio diligenter conseruanda. caput. 41.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

CAP. XXXI.

*Obluiscenda à viro religioso praterita, & seclana
futura. Desideria in conuersionis initio diligen-
ter conseruanda.*

Diuitem consuetudo est, res minime
tanquam nullius pretij despiciere, &
semper ad magnas & superbas anhelare.
Idem omnino viris spiritualibus accidit, qui
se diuites & meritorum plenos iudicant,
adeptis bonis contenti sunt, &c. Hæc autem
cogitatio, quo diuites sunt, & nullius egerit
inde in mentibus eorum exoritur, quod praterita
contemplantur, & minime futura respiciunt.
Considerant enim annorum multitudinem in
vita religiosa, aut spirituali consumptam
corporis asperitates susceptas, labores pro
animabus conuertendis exattatos, onera
paupertatis, castitatis, & obedientiæ portata,
merita in oratione, in Deo cultu, & in alijs
pijs operibus conquisita. Non verò cogitant,
quantum illis ad veram perfectionem desit,
quantum à mentis puritate distent, quantum à
viris sanctis superentur, quam sæpè vitiorum &
præuicacitatis affectuum incurfione vincantur:
ideo quasi diuites: paruos defectus tanquam
magnæ substantiæ minimam iacturam non
metuntur.

metuunt. &c. Quodnam est huius malire-
 medium, quæ huius vanæ cogitationis re-
 morio, quæ ineptæ huius existimationis me-
 dicina: illa sane quam Paulus mentibus in-
 firmis adhibuit, vt bona præterita à nobis
 facta obliuiscamur, & quæ nondum fecimus
 sedulo cogitemus, & tota mentis deuotione
 sectemur. Hoc quidem documentum natu-
 ram medicamentorum sortitum est, quæ so-
 lent esse gustui insuauia, corpori verò salu-
 bria: sic obliuisci bona quæ fecimus, & bona
 quæ non fecimus contemplari, minus sapit,
 sed non parum animæ saluti conducit. &c.
 Sed quantam id animæ vilitatem afferat,
 sanctus Dauid non obscure profitetur, dum
 ad hanc præteritorum laborum obliuionem
 & nondum susceptorum recordationem,
 concedi sibi tempus exposcit. Locutus sum
 inquit, in lingua mea. Notum fac mihi Do- *Psal. 38.*
 mine finem meum, & numerum dierum
 meorum quis est, vt sciam quid desit mihi.
 Non scire principium sed finem exoptat, nõ
 cognoscere quod sibi adest, sed quod sibi
 deest, concupiscit, quia præteritorum labo-
 rum consideratio illum ad superbiam &
 vanam securitatem impellebat maiorum
 verò bonorum nondum adeptorum priua-
 tio ad humilitatem, ad timorem, & ad
 novos pro Deo labores suscipiendos
 incita-

incitabat. Finem suum, id est, vitæ suæ perfectionem quærit, numerum dierum suorum, id est, novos virtutis profectus, ad quos est vocatus, inquit, optime dierum nominibus designatos, quos latitudo solis iustitiæ super horizontum radijs suæ gratiæ profert, & à potestate caliginis & tenebrarum educit. Ad quid talis postulatio, nisi ut præterita merita non adaugeat, & quod itineris superest, alacriter currat. In hoc autem adolescens ille deliquit, qui à Domino assequendæ felicitatis rationem quesivit. *Magister bone, dixit, quid mihi faciam, ut habeam vitam æternam?* Ex his subsequenter constat, eum universa merita data servasse, quem id simpliciter confiterentem, Christus benignis oculis intuitus est, & singulari amore dilexit. In quo ergo minus prudenter se gessit? In hoc profecto, quod in præterita sua bona oculos mentis iniecit, & nec dum à se facta præteriit. Dicit ipse, ut Dominum ad suam ipsius laudationem alliceret: *Omnia hæc custodiui à iuuetute mea, quid adhuc mihi deest? nihil tibi deest, et ore Domini audire desiderans.* At Saluator noster magister optimus, qui ita discipulos suos de præteritis laboribus laudat, & semper novos celestis disciplinæ profectus ab illis requirat, quid dixit? Non quidem nihil tibi deest, sed vnum tibi deest: vult

Matth.
19.

quæcumque habes, vende, & da pauperibus; cum ad præteritorum bonorum oblivionem, & futurorum recordationem inuitans; ut videlicet viator amplius ambularet, & discipulus amplius addisceret. Contristatus est ille, & abiit mœrens, quia nihil sibi defuisse putauerat, qui si in ea, quæ non habebat, oculos animæ intenderet: & quantum sibi deesset, cognouisset: & cælesti Doctrina animatus, iter perfectionis arripuisset. O quantos similes adolescentes vita religiosa progignit, qui non matris incuria, sed sua ipsorum negligentia, nonnulla virtutis imagine satiantur, & eam veritate perficere, & singulari puritate expolire non curant, &c. *Frates*, inquit Paulus, *Phil. 3.*
*ego me non arbutor comprehendisse, vnum autem, quæ quidem retro sunt, obliuiscens, ad ea vero, quæ sunt priora, extendens me ipsum, ad destinatum persequor, ad brauium supernæ vocationis. Non dum inquam, palmam accepi, nec plenam de hoste victoriam reportavi, nec ad præmium mansionum cælestium mihi constitutum, perueni, & idèò vnum mihi summis conatibus exquirendum assequendumque constitui. Nam, ut inquit Hieronymus, felix est, qui quotidie proficit, qui non *Hier.*
in Ps. 83
 considerat, quid heri fecerit, sed quid hodie faciat, ut proficiat, felix non quia iam præmium*

mium felicitatis possideat, sed quia via
 certissimam felicitatis ingreditur. *Be-*
Luc. 12. serui illi, quos, cum venerit Dominus, inu-
 nerit vigilantes. Qui namque sunt isti se-
 per vigilantes, & nunquam dormituri, nisi
 nisi illi qui praeceptorum bonorum obli-
 semper ad noua augmenta virtutis adspici-
 vtinam fratres, inquit Bernardus nos le-
 essemus cupidi gratiae spiritualis, quemad-
 modum saeculares homines pecuniae tem-
 poralis, &c. Si tam sollicitè viam perfec-
 tionis sequeremur, quam coepimus, breui tem-
 pore ad magnum profectum venirent.
 Sed quam ratione aliquis in primo serui-
 te persistet, & à prima vigilantia, qua vitam
 spiritualem inceptit, non excidet? Si desiderat
 in conuersionis exordio à Domino excitata
 custodiat, & à sua mente elabi non sinat.
 Quod abbatis Agathonis fuit salubre consi-
 lium, ita dicentis: vide qualis fueris prima
 die, quando existi de saeculo, & receptus
 fuisti in claustrum, & talis permane semper.
 Illud sanè dictum, qui diligenter custodiat,
 breui tempore multum proficiet, & diuini
 praesidio munitus, facile ad magnam perfec-
 tionem adscendet. Si ita sententiam Abba-
 tis Agathonis intelligas, & hoc modo eam
 custodire nitaris, non gradum aut adscendum

Bern.
ser. de
alitudine
& Bas.
cordis.

Dionys.
refert in
scala
elans.

audire

que illis

que vult spiritu

ad perfectionem pones, sed magis indies te ipsum ad pristinas vilitates & imperfectiones deprimes. Quia tunc, cum nihil profeceris, sine vlla dubitatione deficies, & in deteriora laberis. Vt enim suprâ diximus, qui non proficit deficit, & in vita spiritus, quæ est continua quædam adscensio, ipse status delictio quædam est, & ipsum non progredi re-

Ecl. 18

gredi est. Consilium est hoc Ecclesiastici, dum ait: *Non est minuere, neque adyccere, nec est inuenire magnalia Dei cum consummauerit homo, tunc incipiet, & cum quieuerit aperiabitur.* Magnalia Dei dicamus nunc perfectionis opera ab omnibus creaturis anulla, & per se considerata, quæ adeò pulchra sunt, & perfecta, vt nec homo in illis defectum nec excessum inueniat, nec eorum decorem ac perfectionem comprehendat. In his operibus, cum homo consummatus videtur, tunc ne ab adepta virtute cadat, debet quasi incipiens ad primum feruorem reuerti, & quasi nouitius inchoare. Si verò omnino quieuerit, & progredi vltra noluerit, tunc incipit esse mendicus, & pauper, & aperiabitur, id est, his quæ se habere putabat, bonis indigebit. Quotidianus ergo profectus, ab hac memoria & exercitatione primorum desideriorum maximè dependet, quæ

quæ nos ad Dei voluntatem explendam
efficacissimè excitat. Qui eam morum disci-
plinam & virtutis actiones à semetipsis
exigunt, quas in initio suæ conversionis expe-
bant. Feruens enim spiritu est, ut inquit
filius, qui cum ardenti studio, & inexple-
bili cupiditate, & assidua diligentia voluntatem
Dei facit, in Charitate Christi Iesu Domini

*Basil.
reg. Bre-
ui inter-
rog. 259.*

nostri, &c. Si autem feruidi sunt non car-
bunt profectu, quem tanto feruore quaerunt
& tam ardentibus desideriis obtinere nuntur.
Dominus enim à nobis ut nos bonis fru-
cumulet, nihil aliud requirit, quam ut fer-
uenter gratiæ cooperemur, & vitæ puritatem
non segnitur, sed diligenter promouere nu-
tamur. &c. *Confide in Deo*, ô iustitiæ ac virtutis

Ecol. 11.

amator, ait Ecclesiasticus, & mane in loco tuo
ibi enim, & medijs tibi à tuo statu præcep-
tis, virtutis possessione ditaberis. Audi Paulum
præcipientem: vnusquisque in qua vo-
catione vocatus est, in ea permaneat
Tanti Apostoli. imò & Spiritus sancti man-

1. Cor. 7

datum non spernas, sed in tua vocatione
persistas. Solutus es, & statum solitudinis
professus es, noli ad externas actiones
professo exire, neque in alienam me-
sem falcem mittere, neque aliena nego-
tia tractare, quia sine animarum videlicet
cura, sanctus esse poteris, & tuo statui

accommodans, magnam puritatem consequeris. Tandem ut communis parcemia te moueat: Spartam nactus es, hanc orna. Monachus es, ne clericum agas, id est, ne relicta quiete, & solitudine functiones, clericales præsumas: clericus es, & Apostolica vitæ sectator, ne ut Monachum te geras, & cura tuæ vocationis abiecta, ad tibi nec congruam, nec permissam quietem adspires. Esto tua sorte & tua vocatione contentus, quæ proculdubio apprime custodita efficax est te hominem spirituales facere, & ad magnam sanctitatem prouehere.

C A P V T X L I I.

Opiniones, & dicta tepidorum à Religioso contemnenda. Et Christus Saluator noster, quoad fieri poterit, imitandus.

Quam multa itineri perfectionis obstant! ô quantæ difficultates in via conuersationis spiritualis insurgunt! O quam immanes hostes nos carpente iter, & ad puritatem festinantes impediunt? Obstant perfectioni mala, si non ab illis fugiamus: obstant & bona, si non bene & debito ordine illa suscipiamus: obstat & homo sibi ipsi, qui propria imbecillitate compulsus ab eo, quod perfectum est

Et est